

No més drets sense devers.
No més devers sense drets.
Els drets individuals són imprescriptibles. Legisla-
bles é ingarantibles. •
Legislar la Llibertat baix pretext de garantir-la, és cometre atentat contra ella. •
La llibertat propia acaba allí hont comensa la llibertat ajena. És licit, doncs, al individu fer tot lo que no perjudiqui a un altre. •
L'embrutit milionari que baix pretext de mentida moralitat y a la sombra de sas riquesas mal adquiridas persegueix a qui critica sos vicis y la societat qu'els consent, és un dels sers més envilit, degradats y despreciables de la Naturalesa. •

PERIÒDIC POLÍTIC VERMELL

LA TRAMONTANA
defensa els principis liberals més avançats, sense mistificacions ni atenuants de cap mena, tant si es veu perseguida per hipòcritas farsants, com si sent l'aplaus de la gent verdaderament honrada y digna. •
La TRAMONTANA en política defensa sempre al més avançat contra el més reaccionari, y sosté la necessitat d'una gran reforma social que transformi el modo de ser del productor, avuy supeditat al capitalisme. •
La TRAMONTANA no està afiliada a cap partit, servint els interessos generals de la llibertat sense compromisos ni preocupacions de sectari.

La salut del poble és la suprema llei

La TRAMONTANA és el periòdic qu'es publica en idioma català més avançat en idees polítiques, religioses y d'economia social

El Treball és la primera necessitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya, 1 pesseta trimestre.—Estranger, 2
Las suscripciones se pagan per anticipat

ADMINISTRACIÓ: Carrer de Ponent, n.º 1, 1.ª, BARCELONA
Pels pagos s'admeten libranças del Giro Mútuo, lletres de fàcil cobro y sellos de 15 cèntims. No s'admeten libranças especials de periòdics.

PREUS DE VENDA
Número solt, 5 cèntims.—30 exemplars, 1 pta.
Surit a llum puntualment cada divendres

LA SERPENTINA Y EL LAGARTIJO POLITICS

Dels angelets bufadors vol ser mirall, y el tronera balla am llum de tots colors, sent Mis Emilia Fulera.

Am tant temps de torear sense art, sense amor ni fè, ¿encara no es vol tallar la cueta del tupe?

SORTIR D'APUROS

Estimat lector:

Ting d'escriure un article pel número d'aquesta setmana, l'aprenent de l'impremta està esperant l'original, i jo no sé de què fer més.

Després de dos dies de festa seguits, en qu'un hom fins s'ha permès anar-se'n fora a fer l'arròs amb uns quants companys, ve el dimars amb una noya qu'esperava, y al posarse davant del tintor y de las quartilles qu'esperan las ratllas que la ploma té de senyalarli pera deisairli gravada l'idea qu'en el cervell ha bullit, un no més té ganas d'estirarse, badallar, buscar alguna pussa entre els mitjons y la beta dels calosets y beure algun trago d'aygua fresca per anar ajudant a que passi la bocassa, que li ha deixat la ceba y l'allioli engolits el dia anterior.

Mes com primer és l'obligació que la devoció, que diu el ditxo, y per més galvana que corri no pod prosperar la devoció a fer el ganul per la precisa necessitat que hi ha de guanyarse las caixaladas, no hi ha més: agafa la ploma, enceng la fomal del cervell am el lluet de la voluntat, y ja em tenen decidit a dirne quatre de frescas al més encopetat personatge, ó a treure els drapets al sol del més esferit reverent ó a censurar fortament a la més despòtica autoritat, que tot al cap y al fi no és més que tractar de sortir d'apuros pel moment.

Mans, doncs, a l'obra.

De què tractarem avuy? Què hi ha en la cosa pública que cridi l'atenció? Què fa el govern en aquestos moments que valgui la pena de fixarshi? Què pod ser digne d'ocupar l'atenció del periòdic pera ensalzar actes dignes ó censurarne de contraris, indubint a la virtut y a l'amor a la llibertat ó anatematisant el vici y fent aborrir l'esclavitut?

No sé que serà millor: ¡Hi ha sempre tants temas pera desenrotllar! ¡tantes cosas sempre es poden dir!

Si ho agafem pel cantó de la política, tenim la retirada dels republicans de las Corts y l'indiferencia am qu'are van transcorrent las tasques parlamentarias, que ningú se n'ocupa a pesar de que s'està tractant dels pressupostos, qu'es lo més important de l'art d'espremns la butxaca, que tant perfeccionat està ja per tots els nostros governants, tant si són verets com si són madús, com si es diu Pau, Pere ó Berenguer l'encarregat de ferosos felisos. Però això ja es cosa gastada y cansa per la poca variació, desde el moment que ni un mal escàndol de tercera classe hi ha hagut a las Corts aquestos darrers dias.

Deixem estar, doncs, als pares de la patria que fassin tranquils la digestió, ja qu'aixís com aixís tramoc farien cas de tot lo que poguessim dirlos, y busquem per altra part l'argument de lo que tinguem de dir en els nostros lectors.

Parlaré de las qüestions locals? De si el regidor A y el diputat provincial B y l'arcalde de barri C han fet depressa una fortuna sense que ningú sàpiga com? ¡Ca, ca, cal ¡Vaya un assumpte més poc net pera ficarshi després de festes! ¡Oh, y com si ja no sapigués tothom què és lo qu'es fa en aquestas corporacions, y de quin peu es dolent Girem full, que no estem per sentir malas dolors.

¡Ah, sí! Ja sé de què ens podrem ocupar aquesta setmana. De La Fulla, que, segons diuen, acaba de ferne una que l'immortalisarà, escrivint el seu nom en lletres d'or al carrer de Sant Ximplied, per haver pogut lograr que la moral no patís en cert kiosco de la Rambla al fer que la policia posés presas unas lánimas am trajos de personatges d'obras representadas per la companyia Tani. ¡Aqui sí que podré rebejarmhi!

Però ¿no dirán alguns dels lectors de La TRAMONTANA, que ja están cuyts y tips de tanta Fulla por arriba, por abajo, etc., y que no sembla sino que patim d'un mal qu'ens hi tinguem de posar sempre La Fulla per remey?

Vaja, doncs, y pel temor al què dirán, qu'es el gran motiu pel qual casi tots els que passen plassa de catòlics van a missa, deixem també estar La Fulla, que, fet y fet, am lo qu'acabem de dir ja n'hi ha prou pera censurar la seva

tontada de perseguir immoralitats en tonterias de forma, en un món en que tantas y tantas en subsisteixen de fondo en tots els terrenes.

Passaré, doncs, a escriure un article censurant las ideas religiosas, presentantlas com a despresivas per la dignitat humana y fent veure que tots els seus fonaments són falsos y no existeixen el més petit análisis de la lògica ni la més tenue embudesa de la sana rahó y de la moral social? ¡Sant Antoni y las onze mil verges y el dia de Totsants y la professó de Corpus y la beatífica cara dels jurats que van dir que jo era un criminal per haver fet insertar certa carta a La TRAMONTANA! ¿Qui és capàs, en aquestos temps de llibertat qu'are s'estilan, de ficarse en filosofias catòlicas de cap mena, tenint ja una cama a presiri y una altra enlayre, y las demés prop de can Taps? ¡Alabat siga Sant Cristófol nano y mala negada fassi el rebesavi de l'esmolet que va buydar la navaja am que s'afeytavan la coroneta el bisbe Gaixal y el pare Claret abans de las grans diadas consagradas al cult de Maria Santissima! Això sí que seria pitjor que fer la promensa d'anar descalç a Mallorca si venia la república sense tiros. Vade retro las qüestions religiosas, que portan avuy dia més compromís que declararse legalment en huelga, ó ballar un vals dalt d'una bastida de cinc pisos lligada per l'empressari de las obras.

Tant ja em comensan a espantar aquets assumptos, que, pel sol fet de pensarhi, m'ha agafat rampa als caixals, suhor de peus y mal de cor a las pantorrillas, amb un trip y trap a la butxaca pitjor que si se m'hi haguessin desbocat set investigadors de la companyia dels mistos de cerilla ó algun arrendatari de las cédulas personals.

Tant es aixís, que pel susto, ja faig desseguida punt y apart en aquet punt de la qüestió.

Y doncs ¿de què redimontri parlaré? ¡Ah! Ara hi caich. De las qüestions de treball, de l'igualtat que sempre s'observa en aplicar la llei al burges ó al proletari sempre que de huelgas es tracta; de la simpatia que per tals motius va alcansant entre el poble la benemèrita, qu'aviat ni els Mossos de l'Esquadra d'abans del 68 s'hi podran comparar. Aquet assumpte sí que va bé; però... y els consells de guerra, Dimoni gros, no et sembla que si et ficas am la civilització que gasta tricorini ja et veig al quartel dels Docks cassant mosquits amb els demés companys obsequiats allí d'ensà de lo de Calvo-Vico? ¡Reira de bet! N'hi ha pera tirar el fiscal al fog. ¡Eyl! Es un dir: no vagi are a pensar aquet bon senyor... ¡No m'en faltaria d'altra!

Quedem, doncs, y vinga el doncs per set ó vuytentes vegadas, que tampoc podem ocupar nos de las qüestions legals dels sets de las huelgas, per mor de la llibertat qu'es disfruta sent periodista d'oposició que passi de possible.

Com sortir d'apuros, doncs (¡torremhi!) am tot aquet tripijoc?

Un sol camí queda: parlar d'ideas, elevantlas a las etèreas regions de la filosofia ó encabinthi piramidal enfarfeg de metafísica pura, que ja ha dit Espronceda qu'es pur dir disbarats, amb altres cosas per l'estil qu'ens podrian fer resultar els nostros treballs literaris sobre qüestions socials, com tants d'altros que s'en publican qu'el públic no enten ni l'autor tampoc, però que no obstant serveixen pera sortir del compromís de demostrar que s'entent en tot... perquè un s'hi fica.

Quedem en que queda aquet camí, però com el ficarshi fora sols per sortir del compromís, ja no n'hi ha necessitat.

Am lo dit fins aquí s'ha embrutat prou paper per descompromissarme, y ja està.

Tantes vegadas ho fa aixís tot periodista, cuidantse tant sols de que no li escapi el dirho, que per aquesta vegada els lectors molt bé en poden pendre la bona voluntat en gracia a la franquesa de manifestarho sense ferhi embuts.

UN INTERVIEW

—Hola, Chanchas? ¿Cómo vamos?
—Como siempre: amuy y avall, dando vueltas por el barrio, con un ó otro conversant,

y mirando al mismo tiempo de que Accha tranquilidad.
—Hombre, omnia d' este punto li quieria preguntar qu'es lo qu'ho fa que hay tants robos d'un quan tiempo en esa part.
—Vaya una pregunta necia!
—¿No se ha dicho?

—Es natural! Si ha preguntat una cosa qu'una criatura ho sab!
—Pues no hi sey la respuesta si no m'entera del cas.
—Mire usted, es muy sencilla: siempre, siempre robarán, mientras hi faccia al món ladrones.
—Ahorra m'ha bien trumpal! Esto ya me lo afiguré!
Pero...

—Però que, aviam!
—Pero yo quiero decir si es que todos están tan con sus propios asuntos los unos, porque nunca en cojen cap...
—Hombre, m'ha puesto en lina con la pregunta qu'em fa.
—Por qué?

—Por qué? Pues... por eso, porque no en cojen may. A usted ya puedo decirle, y como que hay amigos, si me promete ser mudo.
—Por mi pod tirar' endevant.
—Es el caso que nosotros, aunque estamos obligats a echar el guante al que roba, hemos de disimular para no perder el empleo qu'ens hace guanya el chornal.
—Cómo! Es posible el que dice?
—Sí, señor, sí.

—Ay caram!
Pero... cómo se comprende?

—Cómo? Le voy a explicar. Sepa usted que de ladrones n'hi han por todas las parts: hay ladrones de bolsillos, ladrones de capitales, y estos últimos ladrones pasan por hombres honrats; hay recidivos que roban en ladrones de la ciudad, arcaides qu'es lan eis tyros (ó eis dels altres, qu'es igual), y otros que con els consumos se hacen ries de tant robar, y otros que de cualquier modo, y sin que les cause empaig, roban todo lo del próxim, que quiere di' el dels demés. Estos son del municipio, sin contar eis de otras parts, que sin éstos hay ministros, gobernadores, diputados, policas que se entenden con ladres y criminales, y otras verbas d'esta especie y pare usted de contar.
Ahorra que a grandes rasgos l'he dejado demostrat el por qué de la conducta de tots els municipales, d'igame usted lo que opine, si embudós; sea franc.
—Pues opino... En fin, opino... qu'está muy bien lo que fan.

DOMINGO BARBERA.

Ja és mal crònic que l'Ajuntament d'aquesta ciutat no es pod reunir casi may el dia de la primera convocatoria, per no esser may a gala Ciutat majoria de regidors disposats a sacrificarse assistint a la sessió.

No falta qui proposa que s'imposin multas als ausents pera veure si aixís els obligaràn a anarhi. Equivocada.

No és pas am multas com obligaràn als pares de la ciutat a ocuparse am més assí uitat dels bens del comú.

El medi més a propòsit pera ferlos compareixer és, que cada dia de sessió s'organisi un tiberi, un xefis, un arrós d'aquells que van immortalisar la dominació Rius-Frontrodona, y veuran com cap invitada falta a la lista.

De las multas s'en iriaràn no pagantas, y no compareixeràn si no hi ha res de nou per pellar. Però tractantse d'una fartenara pagant el poble, ja seria una altra cosa, y tothom compareixeria a salvar la patria...

Ja no s'hauria de posar cuydado en res més qu'en celebrar la sessió abans del telc, perquè després ja no seria possible per las baixes qu'el xarelio hauria pogut ocasionar...

Y no ho preguntin quin modo d'anar depressa enlllestint assumptos am l'arrós qu'els estés esperant...

De gran ensenyansa pel poble pod ser lo qu'acaba de passar a Badalona.

A conseqüència dels successos ocorreguts allí la setmana passada, van ferse cosa d'una dotzena de presoners, detinguts en el llog dels successos; y com qu'es tractava de Guardia civil, foren entregats a las autoritats militars.

Mes el poble de Badalona en pes va protestar del fet de las presons y va reclamar els presos, amenantant amb alterar l'ordre si no es posavan en llibertat... y els presos van anar tots al carrer.

Per lo qual felicito an els badalonins.

Però ara pregunto jo: Si s'hagués tractat d'una huelga, si haguessin aquells individus sigut agafats en uns successos en que hi haguessin defensat interessos del treball, ¿els hauria posat en llibertat com ara qu'es tractava d'una qüestió en que per igual hi estavan interessats burgesos y treballadors?

Parlin per nosaltros els successos del Calvo-Vico, las jornadas del 1.º de Maig, las huelgas hagudas en tot temps y llog, y veurém com sempre las autoritats han estat debils contra el burgés y burgesament enérgicas y fins cruelíssimas sempre qu'es tracta de qüestions del treball.

Si els meteixos obrers agafats ho haguessin sigut per la defensa dels seus interessos... ¿si n'hauriam vist de consells de guerra funcionar y si n'hauriam passat de mesos ó d'anys per las presons! Y si llavors hagués gosat Badalona, amb impuls nobilíssim, a demanar am més ó menos exigencia la llibertat... ¿pobre Badalona! De bonas a primeras s'hauria trobat amb un exercit disposat a ofegar, a canonadas si hagués convingut, las tan generosas manifestacions.

Es hora ja de qu'el pobre obrer distingeixi. Y aprengui en las lliçons practicas que cada dia se li posan davant dels ulls que es el camí més dret y segur per anar al cel de la seva emancipació política, religiosa y económica.

Tot aquell rebombori qu'en meetings y altres herbas es van proposar promoure els republicans per las provincias a fi de justificar el retraïment de las Corts y conservar l'agitació produhida per l'aplassament de las eleccions municipals, ha quedat reduït, per are, a un meeting tingut a Màlaga amb el diputat Carvajal y un altro a Tarragona amb en Vallés y Ribot.

Deixant apart que ja sabem tots qu'es necessitat cosas molt més contundents que meetings pera tirar a terra al govern y a las institucions qu'el fonamentan, me sembla que la minoria republicana ja ni d'agitar en meetings es preocupa, y per quedarons tant tranquils tant se valia no haverse mogut de las Corts.

Però ja ho veig: entre els republicans diputats deu passar com entre els demés republicans, y fins com entre molts de més adelantats: tothom vol la Revolució, però creient qu'aixó es una cosa qu'es menja am forquillá y en bona taula, la immensa majoria la vol al café, esperant que li serveixin feta com un bistec am patatas ó un plat d'arrós a la milanesa.

Y com la Revolució es un plat d'arrós qu'es té de treure amb els dits del fog ó un bistec en qu'un meteix té de tallarse y courtes la carn y fregorse las patatas, ningú vol passar el perill de cremarse els dits, y, naturalment, la leyua queda per fer am tot y desitjarla molt tothom entre tots els parts qu'es diuen revolucionaris y adelantats.

Amb aixó, prou esperar, que tanta paciència t'irita: aquell qu'el fog necessita, amb els dits t'ha de buscar.

Un judici oral per molt important y davant de jurats, es celebrará el próxim diluns en l'Audiencia de Barcelona, pera veures una causa per suposat delict de imprenta contra el professor laic D. Joan Canyellas, que té establerta la seva escola a Gracia, carrer de Masens, n.º 19.

Es el cas qu'un capellut de la vehina vila va permetres desde la trona insultar al citat professor laic, y aquest, no poguent contestar desde el llog ahont se l'atacava, va publicar unas fulles donantli completa y merescuda contestació.

Però ah fillets de Déu, ¿que s'havia cregut l'heretge que podser al món ja no hi há classes

per atrevirse ell a refutar lo que li deya tot un reverent?

El cas va ser que va sortirli a l'amig Canyellas un tercer en discórdia en forma de fiscal, y denunciantli la contesta se li ha format el corresponent proces ó els corresponents processos, més ben dit, puix en té d'altres de pendents per la meteix qüestió, y el diluns es celebrará la vista d'un d'ells davant del tribunal del Jurat, que, naturalment, no creyem pas que resulti de la fusta d'aquell que va condemnarnos, perquè una flor no la istiu, y no dubtém pas de qu'el presunt criminal serà absolt.

Amb aixó, diluns a dos quarts de nou, que molt serà que no sigan prop las deu, a l'Audiencia el qui vulgui enterarse de las peripecias d'aquet nou trencaçolis periodistic.

Havem rebut una fulla de varis treballadors paletas de Sabadell explicant els atropells y las arbitrietats de que han sigut victimas els *Auelguitas* d'aquella ciutat que reclamavan las 8 horas de jornal ó a rals més de salari cada dia.

D'amenassas y coaccions de tot género per part dels burgesos y d'arbitrietats autoritarias empresonant treballadors, no en vulguin més. ¡L'història de sempre!

Aquestas injusticias són las que tenen d'induir a tot obrer a organissarse pera arribar a constituir una forsa prou consistent y poderosa pera oposar a la burgesia y a qui la defensa, a fi de caminar am pas segur cap a la Revolució social tant desitjada, única que pod posar remey a tots aquestos mals.

Es diu qu'en alguna població de Fransa, y no liuny per cert de la frontera espanyola, hi han hagut alguns casos de cólera.

Bé y qu'è? A Espanya tenim fa prop de dinou anys la peste conservadora y fusionista, y encare ni som tots morts ni l'hem puguda endossar a cap vehi.

Veritat que certas maluras negras ja ens han vingut de Fransa; però molt serà que tard ó dejorn no fem la pau.

Y cal teme molt menos al cólera que a certas altres classes de calamitats.

Continúa una ratxa de persecucions contra la premsa, que n'hi há pera llogarhi fusells.

Els periódics *La Renovación* y *La Bandera Federal*, de Valencia, tenen ja a la presó els directores, varios redactors, y no sabem si a horas d'are ja li tindran la familia y els vehins.

A *La Concordia* d'aquesta ciutat li surt a denuncia per dia.

LA TRAMONTANA té actualment la friolera de DISSET causas pendents entre cap y coll, am la consabuda condemnació de prop de quatre anys de presiri, qu'aixis cegos es torneasin tots els beatos jurats que van votarho abans que veurels complets.

Al *Don Quijote*, de Madrid, me li surt més vegadas el fiscal al pas, qu'un comissionat de apremis a un contribuyent pobre.

Las Dominicales del Libre Pensamiento, es veuen tant obsequadas pels que salvan la religió y la familia y las institucions y la patria el viure del pressupost, que fa ja una pila de semmanas que rebem els números com un carrer de Barcelona, es a dir, ple de sots, a conseqüència dels sueltos, articles, noticias, etc., que té de suprimir dihent en letras grossas: lo qu'anava aquí ha sigut denunciat.

Y molts d'altros, com *El País*, *El Progreso Republicano*, etc., etc., també están de carinyo amb la justicia, que tenen ja la teulada plena de goteras fiscals.

No és veritat que fent objecte de tant insensata persecució a la premsa, hi há de sobras motiu pera llenar la ploma y fer lo qu'havem dit al comensament d'aquet sueltó?

Decididament, d'entre els actuals castelarinis, s'en passarán uns quants a monárquics amb la condició de ferlos desseguida ministres ó cosa que s'ho valgui.

En aixó sí que planyo als fusionistas. En la parada de la república no han fet més que triarhi el género més averiat.

Y pagarlo a un ull de la cara. ¡Tontos! Las excombrarias a totas las casas las cedeixen de franc.

Y encare están disposats a donarli las gracias a qui las treu de davant de la vista.

El nostro amig y company Joan Montseny, de Reus, ha sigut absolt en l'Audiencia de Tarragona y pel tribunal del Jurat, en una causa que se li seguia per no sé quin somiat delict politic.

No tot han d'esser malas noticias. Ni tots els jurats com els beatos que van condemnar aquella carta de Sant Celoni.

Llegeixo y tallo d'un parte telegráfic:

«Londres 29, 1/5 tarde.—El correspondiente del Daily News en Berlin manifiesta que el emperador Guillermo tiene el propósito de dar a luz...

¡Diantre! Are sí que veig que va emprenyarse al no votarli las seuz Corts aquell projecte. Però continuém:

...un manifiesto encareciendo la excelencia de la ley militar.»

¡Ah, vajal Aixó es un anunci com qualsevolga altro.

Y que no passa d'alabar l'especialitat de la casa.

En Castelar ha tornat a reunir als seus y els ha dit que sí, que no y que qu'è se jo (és a dir, que qu' sab ell) respecte a si són monárquics ó republicans els possibilistas, y si es disolt ó no es disolt aquet partit tant partit.

Van exposarse distints parers, no es van puguer avenir, y, com en aquella sarsuela bufa,

Después de sostener una discusión acalorada, los dos no hicieron nada ni se acordó cosa alguna.

Lo que van menjar y beures els pares de la patria an el restaurant del Congrés els dias de la sessió llarga, ha valgut més de mil duros.

Res: qu'els diputats aquells dias van descendir a concejals.

Amb els noms de Galileu, Garibaldi y Pur ha sigut inscrit al registre civil de Granollers un fill de E. Fabrè y M. Ricart, havent prescindit de tota ceremonia religiosa y continuant el bordegas sa y bo més que molts qu'els encomanar a Déu, y qu'aquet, a la qüenta, no deu cuydarsen gayre.

Am complet èxit tingué llog diumenge passat en la barriada del Poble Nou, el meeting en pro de l'ensenyansa lliure en general y de l'Escola laica qu'el *Círcul Regenerador* ha obert pera que tothom que siga partidari de dita ensenyansa puga aprofitarsen.

Pit y fora. Que a cada escola laica que s'inaugura hi va aparellada la demolició d'un privilegi.

A Madrid está en organisació una societat pera foment d'actes civils prescindint de l'Iglesia, que porta per nom *La Conciencia Libre*.

Ja seria hora de que aquí a Barcelona es pensés també en fundar una corporació amb aquest objecte.

LA JUSTICIA

Preu un pa del forn un pobre per dar menjar a la familia, y a la presó la tancarío desseguida la justicia, com si aquell qu'ha pres el pa per la fam qu'el martiritas, com tots els demés mortals, no tingues dret a la vida.

Pro el cas cambia d'aspecte si el lladre es algún ministre que, en comptes de pendre un pa, roba de Déu la camisa.

An aquell, per encausario, molt la justicia s'hi mira, com si el ser ministre y lladre fos alguna cosa digna.

Lector, les els comentarias perquè a mi son peryorarias. Si un botó basta per mostra, pensa el fullit qu'aquets dias s'ha armat per processá a en Bosch a la coronada sia y podrás formarte idea de nostra justa... justicia.

CONCERTS D'«EUTERPE» EN EL TIVOLI

El dilluns d'aquesta setmana va celebrar-se el segon, no oferint altra novetat que la de cantar-se de nou, després d'estar alguns anys injustament arreu, la magnífica composició a veus solas *Cap al tard*, de l'inimitable Clavé.

L'execució d'aquesta peça va ressentir-se de falta d'ajust, essent poder aquet el motiu de qu'el públic la rebés fredament. Esperem tornaria a sentir en algun dels concerts vinents, en la següent de que, ben executada, agrada.

Van repetir-se, de les pessas cantades en el concert anterior, *Els Ninots de Valís*, que no va obtenir una interpretació tant primorosa com el primer dia; la *Festa gironina*, que va rebre fredament, degut poder a que no és prou sardana; i el nou *Himne a Deus*, respecte del qual (y al dir això podríem afegir-hi alguna altra peça) devem fer una observació en els d'«Euterpe»: per més qu'el públic el rebí amb un entusiasme inapreciable y el fassí repetir l'especialment la marxa real conetjada y els tiros), farien molt bé de no cantar-lo, no diríem més, però sí en molt contades ocasions, puix amb pessas com aquella es dona una mala educació musical al públic, logrant que sols li agradin les savacaneses en que hi entrin tiros, tocs de corneta y demés trastos de fer soroll.

L'execució de les restants pessas, acceptable. L'orquestra, en las pessas per ella sola, bé. Segons està anunciat, en el concert vinent, qu'es celebrará el dijous 1.er de Juny, ha d'estrenarse una composició descriptiva a coro y orquestra titulada *Els Malayras*, del mestre Vilà Prú. Veurém qu' serà.

FILARMONIC

CANTARELLAS BILINGÜES

Marinero, sube al palo y dile a la madre mía que casarse por la Iglesia es una gran tontería.

La mujer que encuentre un novio fino, constante y leal, no encontrará cap monárquico, polísson ni clerical.

Sold que el juego se helaba, sold que la nieve arda, y que la meva xicoteta era una rica de Maria.

MANEL FARGAS

Ábrese en la hiedra espasa un buco, y salta por él la dona, y después l'amant, que no sé qu'estaran fent.

Mr. EGON

A conseqüència d'haverse exclamat varias comissions dels carrers de Barcelona que van obtenir premis per las festas de Colon, queixants de qu'encare no s'hagin pagat tals premis, l'actual alcalde Sr. Henrich ha promés molt seriament que s'ocupará del assumpto.

S'ocupará de debó el Sr. Henrich d'aquest entredó?

Doncs ja sé quant cobrarán els vehins: con l'arcalde *desocupi*.

A un serafic redactor del *Bruix* que devotament s'estava el dilluns d'aquesta setmana saborejant las funcions misticas de Santa Maria d'aquesta ciutat, si escamotejaren am tanta pietat una agulla d'or am brillants que portava a la corbota, que ni menos va adonarsen.

Efectes de cuydarse massa de Déu sense vigilar si hi ha algun illadregot per la vora.

Els burots de Figueras han sorprès dos germans d'un convent de monjas (¡apreta!) que s'havien dedicat a matuteres (¡angelets de Déu!) y qu'en aquells moments entravan quaranta dos kilos de tocino, procurant escaparse del pago dels drets de consums.

Els burots decomissaren el tocino (¡adéu, freres!), y després va imposarse per la Junta Administrativa del consums de Figueras, una forta multa als *hermanos* matuteres.

Els quals are van dihent que tot aixó qu'els ha succehit és una *porcada*, y tenen molta rahó.

Una *porcada* de més de quatre arrobas de carn de la seva familia... espiritual.

A Huelva, com a Badalona, també hi ha hagut bullanga provocada pels agents embargadors de la companyia arrendataria de las cédulas personals, els quals a las primeras de cambi de l'esvalot, varen treure el revólver y van fer foc contra el poble, ni més ni menos que si ells fossin civils y els altres obrers en huelga pel 1.er de Maig.

El poble anava a ferse la justicia prompte, quan comparegué el jutjat y maná detindre als embargadors.

Sempre els pillets estan de sort.

El dijous de la setmana passada van fer pregaris a Bescanó demanant pluja, perquè els sembrats estavan més buyts de gra que panxa de mestre d'escola y amb color de fel sobreixit que donava llàstima.

Y vetaqui qu'el divendres, fent efecte las oracions, va anarse posant núvol, núvol, y ¡oh miracle! descarrega a lo millor una pedregada qu'els sembrats van quedar batuts y tot y amb la palla venuda y cobrada.

Res, qu'al cel deurien estar distrets a l'arribarhi la noticia, y en llog d'aviar l'aixeta de l'aygua deurien obrir la de la grava celestial.

Els llanús de Huesca van fer corre la veu de qu'el Santcristo dels Mártirs feya moure els llavis.

Es compren.

Deuria suar d'angunia de veure las tontadas dels seus partidaris.

Y deuria moure els llavis intentant parlar pera convencels de lo burros qu'eran.

Mes lo que sí m'ha deixat blau d'aquet conato de miracle és la noticia donada a continuació, de qu'el superior dels jesuitas de dita ciutat, al tindre coneixement d'aquestes veus que corrian per allí, va pujar a la trona y va desmentirlas amb energia, parlant molt y bé contra las supersticions y els supersticiosos.

¡Jo et flic de jesuita, casi m'ha acabat els quartos! Nada, nada, que l'aplaudeixo, bo y recantme.

Y després dirán els carcas que no sog imparcial.

A l'Ateneu dels senyors fan una exposició de Bellas Arts, y la Junta d'admissió d'objectes ha refusat una colla de quadros de molt valor artistic baix pretext de qu'ofenian la moral per haverhi donas molt lleugeres de roba.

Es aixó qu'els partidaris de *tocar* no poden sufrir qu'els demés *mirin*, per temor a que no es tornin com ells y els fassin la competencia.

EPIGRAMAS

La professó era molt bona, gran concurrencia hi anava; gent del carrer la mirava pera matarhi l'estona.

Als pendons qu'eran més bonos noyas al costat hi anavan, y deyan molts que miravan: —Are passan els pendons.

Modesta es dita una noya qu'és cotxero el seu promés, y al seu cotxe am gran excés la sol dur com una toya.

Creu ella que li té enveja el vehinat, puig algun dia ha sentit d' am picardia qu'el promés se la passeja.

JOAN VIA

Per tot diu mossen Coronas, home molt gros y sapat, qu'es carrega d'un plegat un parell de majordonas.

Mr. EGON

El músic Ramon Martí sempre es baralla amb en Soca perquè quan l'en va a dormir la seva flauta li toca.

La Pepeta de can Faig va casarse amb un tal Cos, y cada cop qu'are firma, posa: *Pepa Faig de Cos*.

Ekhoy gran de can Climent ahí deya an en Rodó que tenia un paleó qu'el feya amb molt calent.

CINTX BARBERA Y CARGOL

XARADA

Consonant és la primera, y també ho és la segona, una mida és la tercera, y el total és, sens fallera, un carrer de Barcelona.

C. BARBERA Y CARGOL

ANAGRAMA

La meva germana tor viu ara al carrer d'en tot.

Mr. EGON

LOGOGRIFO NUMÉRIC

1 2 3 4 5 6 7 8	Poble català
1 3 0 1 4 3 2	Nom d'home
1 6 3 4 5 8	Carrer de Barcelona
7 0 4 5 8	Animal
3 4 2	Nota musical
1 5 7	Consonant
3 0	
3	

R. ARBERA

TRENCA-CLOSCAS

D. JOSEPH SANTALÓ LLIOMA GRACIA

Formar amb aquestas lletas el nom de quatre carrers de Barcelona.

GEROGLÍFIC

X
(4)
ADA

R. FERROJOL C.

SOLUCIONS

À LAS CABORIAS DEL NÚMERO DERRER

Xarada: A-mar-pón.
Consonant: Quinqué.
Anagrama: Palau, Paula.
Logogrifo numéric: Constançis, Anastasi, Antonia, Antoni, Cinta, Tano, Ana, Ca, T.

Imprempta de L'Avenc, Ronda Universitat, 4, Barcelona

PRÓXIMO À PUBLICARSE

JUSTO VIVES

episodio dramático-social por A. Lorenzo

con el prólogo *Literatura Obrerista* de J. Llunas

La Ley y la Clase obrera

Guía práctico para ejercer los

Derechos Individuales según la Ley

con formularios para todos los casos de tener que dar aviso ó dirigir petición á una autoridad con ocasión del ejercicio de los derechos individuales consignados en las leyes de

Reunión, Asociación, Imprenta y Registro civil y nota del sello correspondiente á cada documento según la Ley del Timbre del Estado

Un tomo de más de 300 páginas, buen papel, esmerada impresión y elegantemente encuadernado en cartón y tela

UNA PESETA

La Mujer en el Cristianismo

por CRISTÓBAL LITRAN

con el prólogo

La Mujer ante la Ciencia

por ODON DE BUEN

Forma un elegante libro de 96 páginas con bonita cubierta de color, conteniendo y comentando las más notables y sabrosas barbaridades con que los padres de la Iglesia han vilipendiado á la Mujer.

Precio a reales.—Encuadernado en tela, 1 peseta